

[Finansministeren.]

finansår, hvor vi ikke har samme sikkerhed for gunstige betingelser for optagelse af statslån. Hertil kommer dog yderligere, hvad jeg synes det ærede medlem ikke var helt opmærksom på, at ganske øjensynlig er der mange af dem, der deltager i konverteringen, som beholder de pågældende obligationer, og det må der da lægges en del vægt på. Det betyder rent faktisk, at opsparingen stiger hermed.

Ser vi så på det finansieringsbehov, som herefter bliver tilbage, og som altså kan dreje sig om et beløb på mellem 200 og 300 mill. kr., vil jeg gerne sige, at naturligvis tænker regeringen ikke på, selv om beløbet rent formelt på finanslovsforslaget er konteret som træk på nationalbanken, at det skal trækkes dér. Jeg havde også fornemmelsen af, at det ærede medlem var fuldstændig klar herover, så nu er vi enige herom.

Spørger man så, om det vil være en stor belastning for obligationsmarkedet, hvis vi skal låne et sådant beløb, synes jeg, det er rimeligt at gøre opmærksom på, at vi tilbagebetaler på den indenlandske gæld et beløb, der ligger netop omkring 250-300 mill. kr. Det vil dog sige, at for det kommende finansår skal der i værste tilfælde ikke lånes meget mere end det, vi tilbagebetaler, og konklusionen heraf bliver, at der egentlig ikke sker nogen belastning af obligationsmarkedet.

Jeg synes, at denne kommentar til det ærede medlems udtalelser måtte kunne virke beroligende på obligationsmarkedet, og det har da også været hensigten med at fremsætte den.

Det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen var dernæst inde på spørgsmålet om § 3 i byggestatteloven. Jeg havde indtryk af, at det ærede medlem ligesom søgte en begrundelse for at tage dette spørgsmål op her ved finanslovdebatten. Jeg synes i og for sig ikke, det havde været nødvendigt; når man ser, hvor mange spørgsmål der tages op under denne debat uden nærmere begrundelse, kan det være helt rimeligt at drøfte netop dette spørgsmål, der er genstand for så megen offentlig debat.

Det ærede medlem spurgte først, hvor stort et nettobeløb det er hensigten at fore-

slå som ramme for statens køb og salg af obligationer. Nu er det ikke således, som man kunne få indtryk af, når man hørte det ærede medlem, at § 3 indebærer en forpligtelse til at søge en sådan opkøbsbeføjelse; den giver blot bemyndigelse hertil for det tilfælde, at det viser sig påkrævet. I den overgangsperiode, hvor byggeriets finansiering undergår så store ændringer, ikke mindst på grund af denne omlægning, turde det være meget vanskeligt at vurdere, om og i bekræftende fald i hvilken udstrækning der bliver behov for sådanne opkøb. Jeg mener derfor, at vi foreløbig må følge udviklingen i byggeriets finansiering, inden vi tager endelig stilling, hvorved vi også må have den økonomiske situation som helhed for øje. Under disse vilkår må det være naturligt at søge en bevilling af ret begrænset størrelse, hvis man skal søge en bevilling, og det ærede medlem havde åbenbart også en bevilling af tilsvarende størrelsesorden i tankerne, da han som eksempel nævnte en ramme på et halvt hundrede millioner kroner.

Jeg har vel i og for sig med disse bemærkninger også i realiteten besvaret det ærede medlems andet spørgsmål, idet det selvsagt ikke er muligt med de midler, der her kan blive tale om, at tilsigte et bestemt renteniveau på obligationsmarkedet. Dette fremgår i øvrigt også tydeligt af regeringens bemærkninger til nationalbankens henvendelser.

Det ærede medlem var noget bekymret over den mulighed, at folketinget eller finansudvalget skulle blive stillet over for en tvangssituation, hvis det sidst på finansåret viste sig, at nettobeløbet ikke kunne holdes. Man kan naturligvis, hvis man har lyst, forestille sig alle mulige situationer, men det forekommer mig ærligt talt ikke videre sandsynligt, at en finansminister med overlæg skulle udsætte obligationsmarkedet for den chokbehandling, som anvendelsen af en sådan fremgangsmåde ville være. Hvis det viser sig, at nettobevillingen er for lille, må der naturligvis snarest stilles forslag om forhøjelse, den samme fremgangsmåde, som jeg må formode det ærede medlem selv ville anvende, hvis han var finansminister. Jeg vil ikke i denne forbindelse unnlade at minde om, at de opkøb, som